

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. obcí Bohuslavice, opatrovníkem žalobce, se sídlem Bohuslavice 2, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 1. 9. 2020, č. j. 72 Ad 19/2019 – 124,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2019, č. j. MPSV-2019/54105-922, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 19. 2. 2019, č. j. 59892/19/SU, jímž byl stěžovateli snížen příspěvek na bydlení z 3216 Kč na 348 Kč měsíčně od 1. 10. 2018 do 30. 6. 2019. Zároveň se žalobou podal stěžovatel rovněž návrh na přiznání jejího odkladného účinku a na vydání předběžného opatření, kterým by krajský soud uložil žalovanému povinnost doplatit stěžovateli příspěvek na bydlení v plné výši. Krajský soud žalobu napadeným usnesením odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť postrádala náležitosti podání stanovené v § 37 odst. 3 s. ř. s., přičemž stěžovatel ani přes výzvu soudu vyčtené vady neodstranil a žalobu tak nebylo možné věcně projednat. Vzhledem k tomu, že soud žalobu odmítl, nerozhodoval o návrzích stěžovatele na přiznání odkladného účinku žaloby ani na vydání předběžného opatření.

[2] Dne 7. 9. 2020 podal stěžovatel proti uvedenému usnesení krajského soudu ručně psanou, z větší části nečitelnou kasační stížnost a dne 26. 9. 2020 námitku podjatosti vůči některým soudcům Nejvyššího správního soudu, včetně těch, kteří měli rozhodnout v jeho věci.

[3] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení ze dne 7. 10. 2020, č. j. 4 Ads 290/2020 – 27, které bylo vydáno v jiné věci téhož stěžovatele, Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2020, č. j. 3 As 73/2020 - 70), že stěžovatel byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 12. 2019, č. j. 70 Co 255/2019 – 2770, omezen ve svéprávnosti na dobu pěti let tak, že je schopen samostatně právně jednat jen v běžných záležitostech každodenního života (I. výrok, 1. bod rozsudku) a že jeho opatrovníkem byla jmenována obec Bohuslavice (I. výrok, 2. bod rozsudku). Jak soud uvedl příkladem, lze pod pojem „*běžné záležitosti každodenního života*“ jakožto tzv. neomezitelné minimum ve smyslu § 64 občanského zákoníku podřadit jen jednání jako např. používání hromadných dopravních prostředků a zaplacení jízdného, nakupování věcí běžné osobní potřeby (tedy stravy, oblečení, obuvi nebo čisticích prostředků apod.), objednávání

běžných oprav nebo úprav věcí, využívání poštovních služeb a uspokojování běžných kulturních a společenských potřeb.

[4] S ohledem na uvedený rozsah omezení svéprávnosti je zřejmé, že stěžovatel nemohl procesní úkony v podobě podání kasační stížnosti proti napadenému usnesení a podání námítky podjatosti vůči soudcům Nejvyššího správního soudu učinit samostatně, neboť tyto úkony nelze podřadit pod uvedený pojem „*běžné záležitosti každodenního života*“.

[5] Podle § 65 odst. 2 věty první občanského zákoníku, „*jednal-li opatrovanec samostatně, ač nemohl jednat bez opatrovníka, považuje se opatrovancovo jednání za platné, pokud je opatrovník schválil*“. Nejvyšší správní soud proto v souladu s citovaným ustanovením vyzval usnesením ze dne 2. 11. 2020, č. j. 5 Ads 295/2020 – 25, opatrovníka stěžovatele, kterým je obec Bohuslavice, ke sdělení, zda schvaluje kasační stížnost stěžovatele proti napadenému usnesení krajského soudu, a taktéž, zda schvaluje námítku podjatosti podanou stěžovatelem vůči soudcům Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost stěžovatele společně s napadeným usnesením krajského soudu a námítkou podjatosti Nejvyšší správní soud přiložil k uvedené výzvě. Zároveň byl opatrovník stěžovatele poučen o tom, že nevyhoví-li uvedené výzvě ve stanovené lhůtě, případně zdejšímu soudu sdělí, že podání kasační stížnosti ani námítku podjatosti neschvaluje, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítne a k námítce podjatosti podle § 43 odst. 2 věty druhé o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. nebude přihlížet.

[6] Přípisem ze dne 16. 7. 2020, č. j. OBBO 590/2020, opatrovník Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že „*pan M. s obcí B. o svých podáních nekomunikuje s tím, že „obec B. nemá právo do jeho podání jakkoli zasahovat“. Jelikož nevíme k tomuto podání žádné podrobnosti ani důvody, proč tak pan M. učinil, tak nemůžeme s kasační stížností ani s námítkou podjatosti souhlasit*“.

[7] Opatrovník stěžovatele tedy jednoznačně a srozumitelně vyjádřil svůj nesouhlas s podáním kasační stížnosti i s *uplatněním* námítky podjatosti stěžovatelem. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost podal sám stěžovatel, jenž však je omezen na svéprávnosti v rozsahu, který mu neumožňuje takové podání učinit samostatně (viz uvedený výrok I. rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 18. 12. 2019, č. j. 70 Co 255/2019 – 2770, srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2020, č. j. 3 As 73/2020 – 75, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2020, sp. zn. IV. ÚS 1754/20), přičemž jeho opatrovník jeho podání neaproboval. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl, neboť není splněna podmínka řízení a tento nedostatek nebyl přes výzvu soudu opatrovníkem stěžovatele odstraněn, pročež v řízení nelze pokračovat. Obdobně, vzhledem k neschválení uplatnění námítky podjatosti opatrovníkem, Nejvyšší správní soud k této námítce podle § 43 odst. 2 věty druhé o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. v této věci nepřihlížel.

[8] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., dle nichž nemá žádný z účastníků řízení o kasační stížnosti právo na náhradu jeho nákladů, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. listopadu 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu